

Корінці та вершки

Наталя Забіла

От колись ведмідь угледів,
як у полі оре дід,
і схотілося ведмедю
поживитися як слід.
До старого він підходить,
каже: "Нумо вдвох робить,
а усе, що в полі вродить,
будем нарівно ділить.
А коли немає згоди -
бережись, бо відплачу:
нароблю тобі я шкоди
й поле все потолочу!"
Як тут станеш відмовляти?
Дуже лютий той ведмідь;
може й плуга поламати,
може й воликів побить.
Та дідусь був хитрий зроду
і на вигадки мастак.
Він ведмедю каже: "Згода!
Ми ділитись будем так:
Хай мені - саме коріння,
а тобі - самі вершки!"
Ну, а сам узяв насіння
та й посіяв буряки.
От і проріст зеленіє.
Дід і поле, й полива.
А ведмідь ніяк не вміє,
знай лежить, відпочива.
Проминуло красне літо,
підійшов роботі край.
Наступає час ділити
вже достиглий урожай.
Дід повнісіньке підпілля
буряків понакладав.
А всю гичку та бадилля
клишоногому віддав.
От лежить ведмідь сердитий

та у лігві лапу ссе.
- Почекай, на друге літо
поквитаюся за все!
Вже й весна ведмедя будить,
от він знову пристає:
- Хай твої вершечки будуть,
а коріння все моє!
Ну, а діду все єдино,
він погоджується вмить:
недаремно ж він - людина,
а ведмідь - таки ведмідь!
Посіяв дід пшеницю,
посміхаючись під вус.
Знов ведмідь одно - ліниться,
а працює сам дідуся.
Пролетіло красне літо,
і жнивам приходить край.
Узялися знов ділити
дід з ведмедем урожай.
В діда збіжжя у коморах -
і на хліб, і на млинці.
А ведмідь, за договором,
забирає корінці!
Як розсердивсь клишоногий,
та й поплентався у ліс.
Йде по лісі без дороги
й буркотить собі під ніс:
- От іще лиха година!
Я ж не знав заздалегідь,
що людина - це людина,
а ведмідь - таки ведмідь!